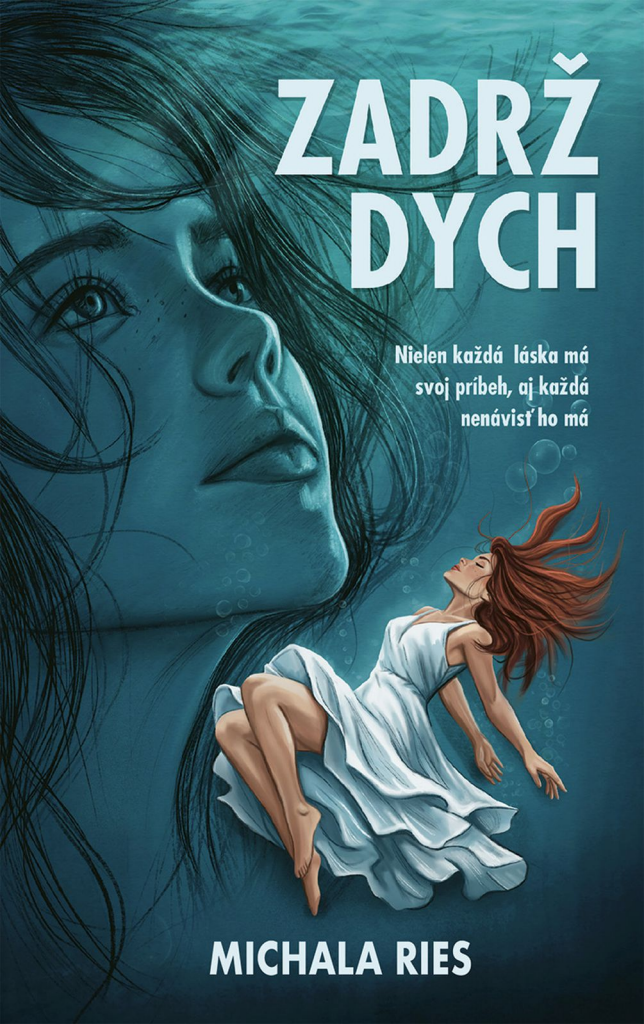

ZADRŽ DYCH

Nielen každá láska má
svoj príbeh, aj každá
nenávisť ho má

MICHALA RIES

MICHALA RIES

ZADRŽ DYCH

Copyright © 2021, 2026 by Michala Ries
Cover Illustration © 2026 by Ivana Zimanová
Slovak Edition © 2026 by IKAR, a.s.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami,
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

ISBN 978-80-575-0898-4

*„Na to, aby zlo zvíťazilo, stačí málo:
aby dobrí ľudia nerobili nič.“*

EDMUND BURKE

PROLÓG

Moja rodina sa tvári, že neexistujem. V mojej rodnej dedine sú desiatky ľudí, ktorí má nenávidia alebo mnou opovrhujú. Podľa nich som zodpovedná za otcovu smrť.

Sú presvedčení, že som hrozný človek.

Považujú ma za obyčajnú štetku.

Teta mi pár dní po pohrebe povedala, že by bolo lepšie, keby som sa vôbec nenarodila.

Nikto sa ma nespýtal, čo sa naozaj stalo. Nikto nechcel počuť moju verziu, stačila im tá ich.

Ospravedlnila som sa toľkokrát, že by som tými slovami mohla vytapetovať svoju starú detskú izbu, a stále by mi zvýšilo dosť. Ospravedlňovala som sa za veci, ktoré som neurobila, za falošné obvinenia a urážky, ktoré po mne ľudia pľuli, tak veľmi som túžila niekam patriť.

Keď sú si ľudia vzdialení, zvykne sa o nich hovoriť, že stoja na opačných brehoch rieky. V mojom prípade ľudia naozaj stáli na brehu, no ja som nestála na opačnej strane, topila som sa priamo pred ich očami. Pozerali sa моjím smerom, ale nevideli mňa, len môj pokrivený odraz, ktorý im ponúkla vodná hladina.

Myslím si, že by mi vtedy ani neuverili, keby som sa odhodlala odhaliť pravdu. Rozhodli sa, že ten odraz si ich pomoc nezaslúži, a odsúdili ma spolu s ním.

Nakoniec som odišla. Považovala som to za prehru, ale dnes už viem, že nič lepšie som urobiť nemohla. Medzi

Ľuďmi, ktorí ma nepoznali a napriek tomu presne vedeli, kto som, som nemala miesto.

Prvé roky boli ťažké. Stále som sa snažila napraviť zlo, ktoré som podľa nich spáchala. Odsťahovala som sa inam, ale stále boli so mnou – tie hlasy, ktoré mi opakovali, že je to moja vina.

Upla som sa na predstavu, že ak vykonám veľké dobro, vyrovnám skóre. To ma však priviedlo do hlbokkej frustrácie, pretože koľko ľudí v živote vykoná veľké dobro?

Nemohla som byť lekárkou a zachraňovať ľudské životy, lebo z pohľadu na krv mi je dodnes nevoľno. Nešla mi fyzika, biológia ani chémia, takže vedecká a výskumná kariéra tiež nepripadala do úvahy, žiadny odpustok v podobe prevratného lieku na rakovinu.

Nemohla som sa stať hasičkou alebo policajtkou a nasaďovať život za iných, pretože som nemala čo nasadiť. Pod vrstvou hlíny síce ležal otec, ale ja som bola mŕtva už roky predtým. Je to irónia, že ma obvinili z jeho smrti, keď v skutočnosti moji rodičia zabili mňa, to nevinné trinásťročné dievča, ktoré okradli o detstvo, plány aj sny.

Trvalo to sedem rokov terapií a utrpenia, kým som sa prestala trestať za to, čo som nespravila.

Bola som nevinná. To ja som bola obeť.

Napriek tomu, že som nespáchala žiadny zločin, som napravená hriešnica. Previnila som sa sama voči sebe. Tie veci, ktoré som dovolila, aby mi spravili... aj dnes mám slzy v očiach, keď si na to spomeniem. Niektoré obrazy z hlavy nevymažem nikdy.

Snažím sa veriť, že tá bolesť nebola zbytočná. Vďaka nej som sa stala ženou, ktorou som dnes.

Mám takmer tridsať, už je to dvanásť rokov, a stále nie som úplne vyliečená. Možno nebudem nikdy.

Som však na seba hrdá.

Vyhrabala som sa z dna.

Našla som v sebe silu začať znova a odpustila som.

Žijem život, za ktorý sa nemusím hanbiť.

Konám dobro. Nie to veľké, v ktorom som kedysi hľadala spásu. Moje dobro je pretavené do tisícov drobných, bezvýznamných činov a gest v každodennom živote.

Nie je to nič, čím by som sa mohla chváliť alebo za čo by ma mohli velebiť ostatní.

Mne to však stačí.

Zadrž dych, zlatko, bude to len chvíľa...

PRVÁ KAPITOLA

Pred dvanástimi rokmi

Odpusť mi, Marína, že som ťa tak veľmi miloval.

V ruke zvieram ten kúsok linajkového papiera, ktorý ocko napísal tesne pred smrťou. Vytrhol ho z môjho školského zošita. Nemôžem uveriť, že to spravil. Nemôžem uveriť, že sa obesil v mojej detskej izbe.

Dnes mám narodeniny.

Som na prahu dospelosti a nenávidím svoj život.

* * *

„Marína, je dnes ten správny deň? Čo ty na to?“

Zdvihnem hlavu od počítača a usmejem sa na sympatického tmavovlasého muža pri mojom stole. Vytrvalosť mu nemožno uprieť.

„Ani dnes bohužiaľ nie,“ odpoviem milo, ale rozhodne.

„Nevadí, skúsím to znova. Raz povieš áno.“

Na to nereagujem. Oznámiť mu, že áno nepoviem nikdy, sa mi zdá kruté, ale neutrálna alebo súhlasná odpoveď by ho len podporila, a to nechcem.

Keď odíde, moja kolegyňa a najlepšia kamarátka Renka na mňa zagúľa očami.

„Koľkokrát ťa už Aďo pozval na rande?“

„Tridsaťkrát? Viac? Nepočítam to.“

„Keby mi nepripadal taký zvláštny, považovala by som to za romantické,“ vzdychne si.

Renka miluje romantiku. Kvety, hudbu, sviečky, gestá,

dvorenie, verejné vyznania a všetko okolo toho. Paradoxne jej milostný život vyzerá úplne inak. Ja tiež romantikou nepohrdnem, ale stačí mi v súkromí, len medzi partnermi. Pri okázalých prejavoch sa cítim trochu neprijemne. Preto považujem tohto svojho nápadníka len za zvláštneho, žiadny závan romantiky.

Kto normálny sa nedá odradiť ani po toľkokrát opakovanom odmietnutí? Toto nie je jedno z tých nie, keď žena myslí áno a chce byť dobýjaná. Toto je len obyčajné, jednoznačné nie.

Do našej kancelárie, ktorá je predsieňou dvoch manažérskych kancelárií, vstúpi Edo, na tvári má zarazený výraz.

„Čo sa deje?“

Renka okamžite vstane. Je jeho asistentkou už viac než šesť rokov a okrem profesionálneho vzťahu sú aj dobrými priateľmi.

Edo sťažka dopadne na stoličku určenú pre návštevy. „Vyhodili ma.“

„Čože?“

„Vyhodili ma. Končím.“

„Prečo?“

„Moje čísla. Neplnil som plán.“

„Za posledný rok sa nám nepodarilo plán splniť iba trikrát a šlo len o niekoľko tisíc, žiadne veľké sumy. Kvôli tomu ťa nemôžu vyhodiť!“ namietne Renka rozhorčene.

Ja som oveľa pragmatickejšia. Neplnil plán a to je dôvod na výpoveď. Sme obchodná firma, ide o čísla.

Naša spoločnosť sa zaoberá distribúciou autosúčiastok. Na západnom Slovensku máme dvoch obchodných manažérov a ja a Renka sme ich asistentky. Ako vedúci pracovníci nerobia samotný predaj, ale majú pod kontrolou obchodné plány a všetkých zástupcov.

Môj manažér Vilo má pod palcom všetky autoservisy. Edo

zodpovedá, alebo skôr zodpovedal, za predajne, či už naše vlastné, alebo predajne, do ktorých distribuujeme. A zatiaľ čo Renkin šéf plán občas podliezol, ten môj plány takmer vždy prekročí.

„Kedy končíš?“ spýtam sa.

„Dohodli sme sa,“ začne, ale hlas sa mu vplyvom emócií zlomí. Odkasle si a snaží sa vzchopiť. „Budem tu ešte pár dní, aby som tomu novému odovzdal agendu. Potom si vyčerpám dovolenku a koniec.“

„Už majú za teba náhradu?“

„Áno.“

„Vieš, kto to je?“

„Nie.“

Napadne mi, že ak robia okolo výberu a identity nového manažéra toľko tajností, možno ho ukradli z nejakej konkurenčnej firmy...

Edo si vzdychne. „Stále tomu nemôžem uveriť. Našli si niekoho poza môj chrbát a postavili ma pred hotovú vec. Nedostal som žiadnu šancu na obhajobu alebo čas na nápravu.“

Zhrbí plec a Renka ho objíma. Je mi ho ľúto.

Vstanem a pristúpim k nemu. Pohľadím ho po chrbte a keď sa otočí, objíma ma okolo pása a tvár mi zaborí do brucha, položím mu ruku na temeno.

Ešte vždy ma prekvapuje, ako ľahko v ľuďoch vzbudzujem dôveru, aké je pre nich prirodzené zverovať sa mi alebo, ako v tomto prípade, hľadať u mňa útechu.

Po chvíli ma pustí a ospravedlňujúc sa usmeje.

„Ten nový príde už v pondelok.“

„Niečo si nájdeš,“ povie mu presvedčene Renka. Dúfam, že má pravdu. Edo je skvelý človek a dobrý šéf, ale pracovným tempom to už nie je žralok. Tiež už nie je najmladší, má dávno po päťdesiatke.

Utiahne sa do bezpečia svojej kancelárie a Renka po dl-

hom, rozčúlenom a nepokojnom monológu začne zvolávať obchodníkov na mimoriadnu poradu.

„Som vážne zvedavá, aký bude. Dúfam, že to nebude nejaký mladý arogantný magor, ktorý si myslí, že asistentka je jeho slúžka, čo mu bude vyzdvihovať obleky z čistiarne a nosiť obedы do kancelárie.“

Usmejem sa, pretože opisuje môjho šéfa. Je mladý, je arogantný, z čistiarne mu vyzdvihujem nielen obleky a už sa viackrát stalo, že som mu zabezpečila obed v kancelárii vrátane prestierania nielen preňho, ale aj pre súčasnú dámsku spoločnosť. Mne to však nevaďí. Mám svoju prácu rada, niektoré jej časti viac, iné menej a vyhovuje mi, že môj vzťah s ním je čisto pracovný.

„Už len čakám, kedy ti povie, že by si ho mala vyhoniť, pretože sa to od správnej asistentky očakáva,“ zamumle si popod nos.

„Aha, tak to mysleli na tom školení, keď povedali, že dokonalá asistentka je pravá ruka manažéra,“ zareagujem s kamennou tvárou. Pozrieme na seba a rozosmejeme sa.

Prvý rok som sa pri niektorých Renkiných vyhláseniach červenala, ale zvykla som si. Istá miera hrubosti a vulgárnosti je, skrátka, súčasťou čara jej osobnosti.

„Uvidíme, kto príde, možno budeme všetci príjemne prekvapení,“ uzavriem to nakoniec zmierlivo a s väčším optimizmom, než v sebe cítim.

V pondelok je v práci ponurá atmosféra, správa o Edovom odchode sa rozšírila ako požiar, aj keď ešte neprišlo žiadne oficiálne oznámenie.

„Marína, zrušte dnes stretnutie s Karlíkom o jednej a preplánujte mi ho na budúci týždeň,“ zakričí na mňa cez pootvorené dvere zo svojej kancelárie Vilo.

„Prosím a ďakujem,“ zafuní Renka a ja sa zaškerím. Je to môj šéf, no napriek tomu vytáča ju. Vraví, že bojuje za mo-

je práva. Nedokáže pochopiť, ako môžem na jeho nezdvorilé správanie nereagovať, mne na tom však naozaj nezáleží. Áno, bolo by pekné, keby sa občas usmial alebo poďakoval, ale som schopná prijať jeho osobné limity. Zdvorilosť je jedným z nich.

Je naozaj skvelý obchodník, ale ľudskosť nie je jeho silnou stránkou. Viem, že nemá nič proti mne, je taký na všetkých.

„Vykonám,“ zakričím mu späť a hneď sa o to aj pokúsim, ale pán Karlík mi nezdvihne. Zaznačím si poznámku, aby som to skúsila o pol hodiny.

Odbehnem na toaletu, a keď sa vraciam do kancelárie, otvorí sa vstupné dvere. Obzriem sa.

Vojde riaditeľ a za ním... zamrznem na mieste a zažmurkám.

O pár sekúnd sa spamätám a rýchlo sa im vytratím z dohľadu. S najväčšou pravdepodobnosťou som len zle videla. Bol to len zlomok sekundy, ani som mu nevidela priamo do tváre, je malá pravdepodobnosť, že by to bol on.

No potom začujem ten hlas.

Sluch mi slúži dobre a zrak mám podľa všetkého tiež v poriadku.

Je to on.

Cítim, ako sa vo mne zdvíha panika.

Čo budem robiť?

Zavriem oči a snažím sa dýchať.

Nádych. Výdych. Nádych. Výdych.

Opakujem to, až kým nie som schopná ako-tak logicky uvažovať.

Aj keď to preberám z akejkoľvek strany, vychádza mi to isté – práve som videla nášho nového obchodného manažéra.

Rozrušene si rukou prehrabnem vlasy.

Snažím sa samu seba presvedčiť, že to zbytočne prehá-

ňam, že hystéria nie je na mieste. Prešlo veľa rokov. Preboha, veď je to viac ako desaťročie!

Možno... možno to bude iné. Možno teraz, mimo našej rodnej dediny, uvidí mňa, nie tú vykonštruovanú predstavu, ktorej všetci uverili. Možno budú naše vzájomné vzťahy chladné a zdvorilé, ale bez negatívnych emócií. Áno, tak to zrejme bude.

Trochu sa uvoľním.

Budem riešiť problém, keď nastane, a nie vymýšľať desivé scenáre. To nikomu nepomôže.

Posadím sa na svoju stoličku. Trasú sa mi ruky. Tiež mi šklbe horným viečkom.

„Čo sa deje?“ spýta sa Renka starostlivo, moje rozpoloženie jej neujde.

„Nič, len mi zostalo trochu nevoľno, o pár minút budem v poriadku.“

Prinesie mi pohár vody a ja cítim, ako sa mi pomaly vracia farba do tváre.

Minúta za minútou ubieha a presviedčam sama seba, že moje správanie je hlúpe. Bude to v poriadku. Možno si ma ani nebude pamätať. A ak bude, čo sa zmení? Sme predsa dospelí, budeme sa k sebe chovať slušne.

Uvedomujem si, že moja reakcia je úplne neprimeraná. Veď sme sa takmer nepoznali. Nikdy som s ním nemala žiaden konflikt. Ledva sme spolu prehodili viac než pár viet. Stále si však pamätám jeho pichľavé pohľady.

Môj strach vyvoláva ani nie tak on sám ako to, čo všetko vie. Alebo skôr čo si myslí, že vie. Je súčasťou ich verzie pravdy.

Tá je od mojej vzdialená celé kilometre.

Jeden po druhom začnú prichádzať obchodní zástupcovia a vždy sa zastavia na kus reči. Sú nepokojní, pretože zmena šéfa pre nich môže znamenať zmenu všetkého, na čo sú zvyknutí. Snažíme sa ich uchlácholiť. A keď pri nás

práve nikto nie je, chlácholím Renku, že sa nemusí báť o svoje miesto.

V jednej chvíli sa zjaví riaditeľ a požiada ju o dve kávy. Keď sa Renka vráti zo zasadačky, kde sa riaditeľ s naším novým manažérom usadili, na tvári sa jej mieša úľava a radosť. Spustí, skôr než stihnem položiť otázku.

„Je fajn. Mladý a fešák. Bol celkom milý a mal taký vľúdny pohľad. Pochválil mi kávu. A nemá žiadnu vlastnú asistentku.“

Po jej slovách sa mi uľaví. Milý a príjemný. Samozrejme, že to bude v poriadku. Beží sa podeliť o svoje dojmy na personálne a na marketing a ja som síce pokojnejšia, ale stále príliš rozrušená, aby som pracovala.

Skúsím znova vytočiť pána Karlíka, no opäť bez úspechu. Napíšem mu esemesku.

Neskôr, keď sa dvere zasadačky zatvoria, vykročím za Renkou na personálne, aby som sa trochu rozptýlila.

Milka, naša personalistka, na mňa máva, len čo ma zbadá na chodbe.

„Poď, už je tu, nemusím viac robiť tajnosti s jeho totožnosťou. Práve si pozeráme jeho profil na LinkedIn.“ Postavím sa za Milku, pretože miesto po jej pravici obsadila Renka a ľavicu okupujú Anet, naša marketingová špecialistka, a Adka, Anetina marketingová dvojčka.

Moje najbližšie priateľky, naša slávna päťka.

Nakloním sa, aby som lepšie videla. Na chodbe som ho zbadala iba na okamih, no teraz si ho už môžem obzrieť lepšie.

Marcel Jablonický.

Mala som pravdu – naše vedenie ho pretiahlo z konkurenčnej firmy, od nášho najväčšieho súpera. Za posledné dva roky nám ukradli dvoch veľkých klientov. A my im teraz ukradneme manažéra? To vyhrotí už aj tak dosť napäté vzťahy.

Obzriem si jeho fotografiu. Má na nej bielu košeľu rozopnutú pri krku, ruky založené na hrudi. V tvári vyzerá rovnako ako pred rokmi, snáď trochu zmužnel, vystúpili mu líčne kosti a línia brady je výraznejšia. Ale stále je to on.

Kúsok mojej minulosti.

Zbežne prebehnem očami jeho kariéru a dosiahnuté pracovné úspechy.

„Čo naňho hovoríš?“

Pocítim nutkanie povedať im, že sa poznáme. Lenže to by viedlo k ďalším otázkam a ony o tejto časti môjho života nič netušia.

„Renka hovorí, že je milý,“ načrtnem neutrálne. „Kariérne to vyzerá dobre.“

„Všimla si si, že je celkom k svetu?“

Všimla. Všimla som si to už veľmi dávno.

„Iste, ak žena uprednostňuje tieto plavovlasé typy.“

Všetky sa svorne rozosmejú.

„Kristepane, ty si ale upätá!“ drgne do mňa dobroprajne Milka, ale nechajú to tak. V našej skupinke je môj milostný život večnou témou. Trápi ich, že som už dlho s nikým nechodila.

Lenže ja sa nechcem naháňať a nasilu si niekoho nájsť. Keď to príde, tak to príde. Alebo nepríde. Väčšinu času si na to ani nespomeniem.

Len občas, keď som cez víkend sama doma a nemám program. Alebo keď mi je smutno a nemám nikoho, ku komu by som sa mohla pritúliť. Keď sa potrebujem porozprávať s niekým naozaj blízkym, kto ma dokonale pozná.

S dievčatami sa stretávame často aj mimo práce a vždy majú pre mňa pripravené objatie. Za tie tri roky, čo tu pracujem, ma poznajú lepšie než ktokoľvek iný. Okrem tej päťročnej diery v mojom živote.

Lenže ich priateľstvo nemôže nahradiť intimitu partnerstva.

Vzdychnem si a zažením ponuré myšlienky.

Všetko je v poriadku, môj život je dobrý. Som zaň vďačná.

Pozriem na Renku. „Mali by sme sa vrátiť.“

„Máš pravdu. Vidíme sa na obede, dievčatá.“

Vilo je na stretnutí, takže namiesto práce skôr trkoceme a neustále očami zabiehame k dverám v očakávaní príchodu Renkinho nového šéfa.

Čas sa vlečie nekonečne pomaly a ja som neobvyčajne roztržitá. Skúsím ešte raz zavolať Karlíkovi. Stále nič. Dúfam, že si prečítal moju správu, mrzelo by ma, ak by sa sem previezol úplne zbytočne.

Naobedujeme sa a vrátime sa do kancelárie.

Stále nič.

„Čo tam, dočerta, toľko robia?“ spýtuje sa Renka nervózne.

Len pokrčím plecami a snažím sa nedať najavo neistotu. Naozaj sú tam už celú večnosť.

Konečne sa otvoria dvere zasadačky.

Vymeníme si pohľady a obe uprieme oči na obrazovku počítača, aby to vyzeralo, že sme v plnom pracovnom nasadení.

Riaditeľ vojde dnu spolu s ním, s Marcelom.

„Renka,“ usmeje sa na ňu milo, „máte nejaký dobrý tip, kam by sme mohli zájsť na obed?“

Renka mu odpovie a riaditeľovi zazvoní telefón. Bezhlase sa ospravedlní, hovor prijme a odíde na chodbu.

„Zoznámite sa aj s mojou kolegynkou? Je pravou rukou manažéra servisov.“

Už počas jej slov som vstala a utrela si spotené dlane do sukne. Ani neoceníť ten jej malý vtip s pravou rukou, som príliš rozrušená.

Marcel sa ku mne otočí s prívetivým výrazom. Vydrží mu asi tak tri sekundy, potom mu tvárou prebleskne prekvapenie.

„Tits?“

Cítim, ako sa všetko vo mne zovrie, keď počujem tú starú prezývku.

„Marína,“ vytisnem zo seba po krátkom tichu a natiahnem k nemu ruku.

Preruší očný kontakt a pohľad mu klesne k mojej dlani, putuje nahor po predlaktí a ďalej k tmavomodrej blúzke, ktorú mám na sebe. Potom sklúzne po sukni nadol k vysokým topánkam a vracia sa späť. Zastaví sa na prsiach a krku a znovu sa vráti k tvári.

Ruka mi klesne a srdce mi zovrie ľadová ruka.

Nebude to v poriadku.

V jeho očiach vidím odpor a opovrhnutie. Obzerá si ma ako kus mäsa.

„Vy sa...“ začne Renka v okamihu, ako vstúpi Vilo.

„Vy musíte byť Marcel, nový kolega. Som Vilo, rád vás spoznávam.“

Marcel si ma ešte chvíľu meria tým nepríjemným, prenikavým pohľadom, no nakoniec sa odo mňa odvráti a túto ponúkanú ruku prijme.

„Videl som Miloša telefonovať na balkóne. Už ste boli na obede?“

„Nie, chystáme sa. Pridáte sa?“

„Rád,“ pritaká a obráti sa ku mne. „Marína, Karlík je vybavený?“

Chvíľu na neho neprítomne civiem, kým sa dokážem zmobilizovať k odpovedi. „Volala som mu niekoľkokrát, nedvíha. Napísala som mu správu.“

„Volali ste na to číslo, ktoré som vám poslal mailom?“

Mailom? Ach, dočerta! Celé dopoludnie som mala hlavu plnú všetkého, len nie práce a mailovú schránku som si neskontrolovala napriek tomu, že bežne prichádzajúci email zachytím do niekoľkých minút.

„Nie.“

„Ako je to možné? Čo tu celý deň robíte? Posielal som vám to pred dvomi hodinami.“

„Ten mail som si nevšimla, mrzí ma to. Hneď mu zavolám aj na to druhé číslo.“

Vilo stisne pery do prísnej čiarky a vykročí k riaditeľovi, ktorý už čaká medzi dverami.

„Poďme, páni.“

Vilo odíde bez rozlúčky, riaditeľ sa na nás obe usmeje a Marcel kývne smerom k Renke.

„Naozaj neexistuje nikde na svete perfektná asistentka?“ doľahne ku mne nespokojný hlas z chodby.

Sčervnením od poníženia. Tri roky. Za tri roky som urobila jednu chybu. Jediný prehliadnutý mail.

A on kvôli tomu urobí zo mňa pred riaditeľom neschopnú hlupaňu!

Ani neviem, čo je horšie. Vilove slová alebo Marcelov tichý, posmešný hlas?

„Niektoré ženy si myslia, že pekná tvárička stačí...“

DRUHÁ KAPITOLA

Pred dvanástimi rokmi

Tits. Kozy, cecky.

Tak ma volajú, je to odvodenina z môjho priezviska. Aj sama sa tak predstavujem, keď sa ma niekto spýta na moje meno.

Viem, že je to hanlivá prezývka, urážka, no je to lepšie, ako keby ma volali mojím skutočným menom.

To milujem. Keď som bola dievčatko, ocko vravieval, že keď moje meno vysloví, má pocit, akoby sa dotýkal priamo mojej duše. Je vznešené a krásne.

No to, čo s nimi robím, krásne nie je. Je to odporné. Rovnako ako slovo tits. Vulgárne a lacné.

Nepoznajú skutočnú Marínu, nemajú právo oslovovať ma menom.

* * *

„Čo to bolo?“ spýta sa Renka a pristúpi k môjmu stolu.

„My... už sa poznáme,“ zašepkám, pretože neverím vlastnému hlasu.

Okamžite je pri mne a objíma ma okolo pliec.

„Hej, zlatko, to bude dobré.“

Pokrútim hlavou a opriem si ju o jej plece.

„Nebude.“

„Som tu pre teba. My všetky. Dnes po práci sa spolu stretneme a porozprávame sa, dobre?“

Chcem odmietnuť, lebo im to nemôžem povedať, no nakoniec privolím, lebo ich spoločnosť potrebujem.

Pochopia to, nebudú na mňa tlačíť.

„Myslí si o mne hrozné veci.“

„Každý, kto ťa pozná, ťa má rád. Si dobrá a milá a vždy pripravená pomôcť. Ak má na to iný názor, chyba je v ňom a nie v tebe.“ Niečo si zlostne zamumle. „A beriem späť to, že vyzerá fajn a že je fešák. Pozeral sa na teba ako... je to kretén.“

V tomto s ňou nemôžem súhlasiť. Je fešák, fotka ani moje spomienky vôbec neodzrkadľujú realitu.

Je vysoký, má široké plecia a ostro rezané črty tváre. Plavé vlasy vzadu a po stranách krátke, no hore sú dlhšie a zviazané do malého chvosta. Nie je to typ účesu, ktorý mi na mužoch pripadá príťažlivý, ale k nemu sa tak nejak hodí.

Najkrajšie sú však na ňom oči. Intenzívna modrá, žiarivá a prenikavá. Sú to oči muža, ktorý vie vášnivo milovať... alebo vášnivo nenávidieť.

Ale súhlasím s ňou v tom, že sa správal ako kretén.

Renke zazvoní telefón a s posledným objatím uteká prijať hovor. Spamätám sa a vytočím Karlíka. Zastihnem ho v momente, ako odchádza z domu.

Vydýchnem si a snažím sa upokojiť a uvažovať racionálne.

Nechcem o túto prácu prísť. Mám ju rada, cítim sa tu dobre a vychádza mi to aj finančne. Mám tu priateľov. No na druhej strane, nemôžem dovoliť, aby ma konfrontácia s minulosťou stiahla naspäť dole. Žijem dobrý život a tak to musí zostať.

Je nejaká šanca, že za jeho správanie môže len prvotný šok?

A ak nie je, dokážem čeliť jeho opovrhovaniu a udržať si svoj pokoj?

Pomohol by rozumný rozhovor?

Zmení na mňa časom názor, keď sa spoznáme bližšie?

Alebo nedokáže vidieť nič iné, len moju minulosť?

Vydesí ma predstava, že o tom možno teraz vykladá môjmu šéfovi a riaditeľovi. Vložím si tvár do dlaní. Ak to spraví, budem musieť odísť, nevydržala by som, keby na mňa všetci pozerali cez prsty.

Odzrazu ma rozčúli, že moja budúcnosť je v rukách muža, ktorý mi je cudzí, a ja s tým nemôžem nič urobiť.

Keď sa vrátia z obeda, nevenuje mi ani pohľad. Zapadne do kancelárie, kde ho už čaká Edo, ktorý sa k nim na obed nepridal. Vilo len mlčky prikývne, keď mu poviem, že Karlík je vybavený.

„Už pôjdem, dámy, rád som vás videl, ste šarmantné ako vždy.“ Riaditeľ sa ku mne skloní a stíši hlas. „Viem, že je Viliam občas protivný, ale je to dobrý obchodník. A tiež viem, že vy ste výborná asistentka. Žiadna pri ňom nevydržala tak dlho, tak si jeho slová neberte príliš k srdcu, Marína.“

Uvoľním sa a venujem mu úprimný úsmev. Nielen kvôli tomu, že neuveril Vilovým ponosám, ale aj preto, že Marcel si očividne nepustil ústa na špacírku. Zatiaľ.

„Ďakujem, vaše slová pre mňa veľa znamenajú.“

Rozlúčime sa a o pár minút si Renku zavolá Edo k sebe do kancelárie.

Som nervózna a neustále pohľadom zabieham k dverám, za ktorými všetci traja sú.

Dnes som si svoj plat veru nezaslúžila...

Pomaly si upratujem stôl a balím veci. Tlačím minútovú ručičku, aby sa posunula o pár posledných centimetrov, ktoré ma ešte delia od odchodu domov.

Otvorím si malé zrkadielko a rukou si uhladím strapaté vlasy. Koľkokrát som si ich dnes v rozrušení prehrabla, keď vyzerajú ako vrabčie hniezdo?

„Marína Titková.“

Strhnem sa a pozriem naňho. Prečo nevyliezol z tej kan-

celárie, keď som robila niečo iné než pozeranie sa do zrkadla?

Nadýchnem sa, zaklapnem zrkadielko a chcem mu povedať niečo o tom, že by sme sa mohli k sebe správať slušne, nekomplikovať to, ale nestihnem.

„Celkom sa čudujem, že máš normálnu prácu. Už síce nemáš osemnásť, ale stále si sexi s tou svojou nevinnou tváričkou a krivkami. Určite by sa našiel kopec mužov, ktorí by za tvoju spoločnosť zaplatili.“ Prižmúri oči a plné pery sa mu skrútia do krutého úsmevu. „A popritom by si mohla ničiť ľudské životy, len tak, pre zábavu. Popri práci ti na to určite už nezostáva čas. Čo je vážne škoda, bola si v tom dobrá.“

Jeho slová sú ako vedro ľadovej vody a facka zároveň. Hrubosť a krutosť, ktoré sú v nich skryté, ma zasiahnu nepripravenú. Už sa nechránim, pretože roky na mňa nikto neútočil. O to viac to bolí.

„Čo proti mne máš?“ vyhrknem, skôr než si to premyslím. Nikdy sme spolu nič nemali, nebol blízkym priateľom mojej rodiny, boli sme iba dvaja cudzinci, čo sa vídávali na spoločných akciách.

Hĺbka jeho zášti ma preto mätie.

„Nemám rád sebecké mrchy.“

Jeho slová vo mne prebudia bojovnosť. Jeho nenávisť nepatrí mne, ale žene, ktorou si myslí, že som. Nenechám sa ponižovať. Nenechám nikoho, aby mi beztrešne ubližoval. Už nie.

Zdvihnem sa zo stoličky a postavím sa mu zoči-voči. Napriek vysokým opätkom musím zakloniť hlavu, aby som mu mohla pevne pozrieť do očí.

„Nevieš, kto som, preto ma nemôžeš uraziť. Chceš ma znášať? Vyrovnám sa s tým. Tvoje útoky vypovedajú viac o tebe než o mne. Mám túto prácu rada, nevyženieš ma odtiaľto.“

Pohrdavo si ma premeria.

„Ach, takže mačička má aj pazúriky. Takúto ostrú si ťa nepamätám. Dobrý bod pre teba.“ Nakloní sa ku mne bližšie, tvár mi ovanie jeho teplý dych. Napriek spravodlivému hnevu pocítim maličký záblesk príťažlivosti. Okamžite ho zadupem do zeme. „Ak máš svoju prácu tak veľmi rada, mala by si sa viac snažiť. Tvoj šéf z teba nie je nadšený. Zrejme je tvoj talent veľmi úzkoprofilový...“

Zlostne otvorím ústa. Naprázdno. A znovu ich zavriem. Nebudem sa tu s ním dohadovať ako malé decko. Posadím sa späť k svojmu stolu a ignorujem ho.

Keď sa za ním zabuchnú dvere záchoda, schmatnem kabelku, oznámim Vilovi, že odchádzam, a vypadnem, skôr než sa vráti.

O šiestej je môj malý byt plný na prasknutie. Zavriem chladničku a v ruke držím vychladené šampanské. S láskou sa zadívam na ten maličký priestor. Má iba tridsaťtri štvorcových metrov a kúpeľňa je tá najmenšia miestnosť, akú si človek vie predstaviť. Kúpila som si ho pred rokom, spím na rozloženom gauči, a keď som v kuchynskom kúte, som už vlastne aj v obývačke a v chodbe, no aj tak milujem každý centimeter.

Ako asistentka sa nemám zle, ale tiež nemám príjem, ktorý by mi umožnil príliš si vyskakovať. Preto som hrdá, že som to dosiahla sama, bez pomoci, ak nerátam pomoc banky, ktorá mi dala hypotéku.

Sebestačnosť pre mňa znamená veľa.

Posadím sa na zem, pretože už nezostalo voľné miesto. Anet, Renka a Ad'ka sa tlačia na gauči a Milka okupuje malú taburetku. Viac miest na sedenie nemám, skúšala som mať v obývačke dve stoličky a sklápací stôl, ale o tie stoličky som neustále zakopávala, tak jedávam na gauči a stoličky mám na balkóne – to je najlepšia časť môjho bytu.

„Tak spust’,” povie Milka, kým nám rozlieva šampanské do šálok na kávu.

Plecia mi trochu poklesnú, keď si spomeniem na dnešný deň.

Odkedy som vyrazila z práce, striedajú sa vo mne dva protichodné postoje.

Chcem im to povedať. Nechcem im to povedať.

Nemôžem. Môžem?

Dokážem to. Nedokážem.

Ale v tejto chvíli, keď sa na mňa upierajú štyri páry očí, cítim, že to s nimi túžim zdieľať. V ich pohľadoch je, samozrejme, zvedavosť, ale je tam hlavne láska, ktorú ku mne cítia.

Poviem im to. Nie všetko, poviem im len o posledných dvoch rokoch pred otcovou smrťou. O tom, čo som robila s tými všetkými mužmi.

Ako sa to všetko začalo, to si nechám pre seba. Celý čas mám oči sklopené na prsty vo svojom lone a bytostne vnímam každý ich zhrozený výdych.

Keď skončím, v miestnosti je také ticho, že by bolo počuť spadnúť aj špendlík.

Ad’ka si kľakne pred mňa a uchopí do dlaní moje studené ruky.

„Mrzí ma, že sa ti stalo niečo také hrozné.”

„Nestalo sa mi to,” namietnem, netúžim po tom, aby moje správanie obhajovali, „ja som...”

„Hovorím o tom, čo sa ti stalo predtým. O tom, čo ťa k tomu priviedlo. To muselo byť hrozné.”

Prekvapene zalapám po dychu. Potom sa rozplačem. Slzy sa mi rinú prúdom a teplo sa mi šíri od hrude až ku špičkám prstov.

Zverila som sa im a neodsúdili ma. Ony vidia vo mne viac než len moje staré činy. Vidia ženu, ktorou som teraz, a to je ten najväčší dar, aký mi mohli dať.

Jedna po druhej si prikláknú vedľa Adky a všetky ma objímajú.

Už viac nie som sama. Nie som bezmocná ani slabá.

Ráno prekročím prah kancelárie pokojná a sebaistá. Myslela som vážne, čo som mu včera povedala. Nevyštve ma odtiaľto. Podpora kamarátok mi pomohla, aby som si to všetko ujasnila.

Jedného odporného chlapa zvládnem. Navyše, nie je to môj šéf, je to len jeden z kolegov.

Keď prechádza okolo môjho stola, pozdravím ho bez toho, aby som zdvihla oči od počítača, a druhýkrát ho vidím, až keď ideme na obed.

Je u nás zvykom, že keď Vilo nemá čas, Edo obeduje s nami.

A dnes mám to veľké šťastie, že Vilo v kancelárii nie je a pridá sa k nám nielen Edo, ale aj Marcel.

Hurá.

Chuť do jedla mi výrazne klesne, no zatnem sa a idem.

Musím si na jeho prítomnosť zvyknúť, nebudem sa schovávať. A tiež sa tak trochu spolieham na to, že na mňa nebude útočiť pred ostatnými.

Dnes padla voľba na moju obľúbenú reštauráciu. Objednám si a som si až príliš dobre vedomá Marcelovho upretého pohľadu.

„Ako sa má tá stará pani, tvoja susedka, ktorej pomáhaš, keď na ňu deti nemajú čas?“ spýta sa ma Milka.

„Má sa dobre,“ odpoviem a zamračím sa na ňu. Nechcem, aby pred ním hovorila o mojom súkromí.

„Viete, Marcel, Marína má zlaté srdce,“ zapojí sa Adka a zoširoka sa naňho usmeje. Prekvapene vyvalím oči. Čo sa zbláznili?

„Pamätáte si, ako si raz vzala domov toho pouličného psa a pol roka sa ho nevedela zbaviť, pretože ho nikto ne-

chcel? Mal len tri nohy, jedno oko a polovicu srsti mal vypadanú. Ale Marína ho vzala pod svoje krídla a starala sa oňho, kým mu nenašla domov.“

Neubránim sa úsmevu, keď si spomeniem na Bona. Bol vážne škaredý, ale zároveň to bol ten najmilší pes, akého som kedy videla. Kvôli veterinárnym výdavkom som musela využiť výhody kreditnej karty. Ešte stále mi tam visia tri stovky. Neľutujem však ani euro. Jeho nová majiteľka mi občas posielala fotky a napriek svojim hendikepom Bono na nich vyzerá ako reklama na psie šťastie.

„Raz som zastupovala kolegyňu a pokazila som naozaj veľkú objednávku,“ pripojí sa Renka. „Vyzeralo to, že o klienta prideme, a to by pre mňa znamenalo okamžitú výpoveď. Marína nikomu nič nepovedala, vzala si deň voľna, vlakom vycestovala na opačný koniec Slovenska a presvedčila klienta, aby nám dal ešte šancu.“

Keď mi dôjde, o čo im ide, celá očervienim. Zaumienili si, že ho presvedčia, že som dobrý človek! Viem, že je to pekné gesto, chcu ma ochrániť, ale asi ich zabijem. Jednu po druhej. Pomaly.

Čo nevidia, že sa Marcel tvári každou sekundou skeptickjšie?

„To je naozaj úchvatné,“ povie a pohľadom sa mi posmieva.

„Alebo vtedy, keď...“ začne Anet, ale zastavím ju.

„Dost. Prišli sme sa naobedovať, nie rozoberať podrobnosti z môjho života.“

Donesú nám polievku a ja sa s úľavou zameriam na svoj tanier.

Edo presunie konverzáciu do pracovnej roviny, spýta sa Marcela na jeho pôsobenie v predchádzajúcej firme.

Mám chuť ho vybozkávať!

Keď vidím, že Renka chce znovu niečo povedať, kopnem ju pod stolom do holene, to ju umlčí.

Som šťastná, keď sa chlapi utiahnu späť do Edovej kancelárie. Toto bola najtrápnejšia polhodina v mojom živote.

„Neopováž sa to ešte niekedy urobiť. Bolo to také trápne! Navyše to nepomôže.“

Zaškaredím sa na ňu, keď chce protestovať, a to isté zopakujem aj v marketingovej kancelárii a u Milky.

Až potom sa vrátim na svoje miesto. Vybavím zopár telefonátov a chcem odísť skôr, potrebujem skočiť do čistiarne a na poštu. No v momente, keď si už obliekam kabát, vykukne z dverí Vilo. Chce, aby som vypracovala nejakú štatistiku.

Nie, nepočká to dozajtra.

Tak sa znova posadím k stolu a vrhnem sa na tie neko-
nečné čísla.

O štvrtej vyjde z Edovej kancelárie Marcel. Renka už odišla.

Chcem ho ignorovať ako ráno, ale zastaví sa pri mojom stole.

Dám si načas, kým k nemu zdvihnem tvár.

Nič nehovorí, len si ma obzerá.

„Čo je?“ zamračím sa naňho.

„Uvažujem, či si vôbec skutočná, keďže ťa kolegyně opisujú ako križenca Panny Márie a Matky Terezy.“

Opriem sa o operadlo stoličky a premeriam si ho. Oči má posmešne prižmúrené, košeľu pri krku rozopnutú a rukávy má vyhrnuté, odhaľujú silné predlaktia so zlatistými chlpkami.

„Prečo ťa to vlastne zaujíma? Potrebuješ zachrániť?“

„Čo už len ty môžeš mužovi ponúknuť?“ Oprie si dlane o stôl a nakloní sa bližšie. „Okrem chvíľkovej rozkoše medzi tvojimi stehnami?“

Tentoraz ma jeho hrubosť už tak nezaskočí, ale je mi nesmierne nepríjemná. Cítim, ako mi po lícach a krku stúpa horúca červeň.

„Prestaň sa správať ako debil a možno zistíš sám, že nie som to dievča z tvojich spomienok.“

Chvíľu si pozeráme do očí a napätie medzi nami by sa dalo krájať. Potom sa zamračí a prudko sa vystrie.

„Môžeš oklamať svoje kamarátky a každého v tejto firme, ale ja viem, kto si. Videl som ťa nejednenkrát v akcii, na to nezapadni. Záleží ti len na sebe samej. Ľudia sa nemenia. Nie ľudia ako ty.“

Znova si ponechá výsadu posledného slova a odíde, skôr ako stihnem zareagovať.

Pritisnem si ruku na nepokojný žalúdok.

Prečo? Prečo ma tak veľmi nenávidí?

Niečo mi uniká... udalosť, informácia. Musí tam byť niečo, o čom neviem, pretože jeho správanie nemá logiku. Nevravím, že som svätá, ale ubližovala som najmä sebe, nie druhým. Toto je nejakým spôsobom osobné. Len neviem akým.

Vzdychnem si a snažím sa nadobudnúť stratenú rovnováhu.

Nielen každá láska má svoj príbeh, aj každá nenávisť ho má.

Tento príbeh ho očividne žerie, takže je len otázkou času, kedy sa dozviem, o čo ide.

Nasledujúce tri týždne ma nečaká žiadna dráma. Po tom, ako Edo nastúpil na dovolenku, sa Marcel rozhodol stráviť s každým zo svojich obchodných zástupcov niekoľko dní v teréne, v kancelárii bol veľmi málo. Trikrát sa stavil ráno, ale vždy som mala spoločnosť, takže mi nevenoval pozornosť. Párkrát prišiel aj popoludní, ale až po mojom odchode. Že tu bol, sme vedeli len podľa toho, že vybavil kôpku dokumentov na stole, ktoré mu pripravila Renka. Iba jediný raz vystihol okamih, keď už Renka šla domov a ja som ťahala nadčas. Keď okolo mňa prechádzal, kývol

mi hlavou s posmešným úklonom a slovami: „Vaša svätosť“.

Odpovedala som mu, že je detinský a trápny. Ale až potom, ako za sebou zavrel dvere.

Takmer som za ten čas uverila, že sa môj život vráti do normálu, že to bude ako predtým.

Táto moja bublina fantázie praskla hneď v prvý deň, ako Marcel ukončil svoj prieskum v teréne. Renka totiž ochorela. Kto zaskočí za asistentku manažéra, keď na pár dní vypadne?

Nikto iný ako moja maličkosť.

Nebojím sa, že by som jej prácu nezvládla, vieme sa dokonale zastúpiť, skôr mám strach zo svojho dočasného šéfa.

„Tits?“

Zdvihnem hlavu. Stojí vo dverách a ramenom sa opiera o zárubňu. Zamračím sa naňho a otočím sa späť k počítaču. „Volám sa Marína.“

Otrávene si vzdychne.

„Renka mi mala pripraviť prehľady predajov za posledného pol roka. Môžeš mi to vytiahnuť z jej počítača?“

Vilo ma žiada o veci rovnako. Žiadne prosím, žiadne ďakujem, žiaden úsmev. Iba oznam. Urob toto, urob tamto. Nevadí mi to, lebo on sa tak správa ku všetkým. Aj keď tu bol Marcel tie tri týždne fyzicky len sporadicky, často s Renkou telefonoval a mailoval. Vždy bol milý a zdvorilý. A v interakcii so mnou nezvláda ani základné prejavy slušnosti?

„Matka ťa nenaučila používať slovo prosím?“ neodpusť si podpichnutie.

„Asi na to zabudla. Tak ako tvoja matka nenaučila teba používať slovo nie.“

Skloním hlavu ku klávesnici, aby som mu nedopriala víťazný pohľad na svoju nahnevanú a ranenú tvár.

„Pozriem sa na to a pošlem ti to.“

Chvíľu tam ešte stojí, no nakoniec sa dvere potichu privrú.

Musím sa lepšie ovládať. Nesmiem sa nechať vytočiť. Vždy bude mať posledné slovo, pretože vie zaťať do živého tak, že stratím reč.

Nie. Urobím to inak. Budem zdvorilá. Budem najlepšia asistentka, akú kedy mal. Žiadne poznámky, len profesionalita a výkon.

Nebudem hrať jeho hru.

Popoludní som uštvaná ako pes, pretože nehrať jeho hru je náročné.

Vždy keď jedna z nás chýba, šéf tej druhej žiada iba nevyhnutné minimum. Marcel však odo mňa niečo chce každých desať minút.

Trvalo mi niekoľko hodín, kým mi došlo, že to robí schválne. Nepýta si veci, ktoré súrne potrebuje.

Samozrejme, je tu nový a nemá všetky postupy v malíčku, ale väčšina jeho žiadostí by pokojne počkala na Renkin návrat.

On ma chce trápiť.

Na každú jeho požiadavku odpovedám úsmevom a pokývnutím hlavy.

Nebudem hrať jeho hru.

Keď konečne odchádzam, studený obed, ktorý mi dievčatá doniesli, si nesiem so sebou. V žalúdku mi nahlas škrieka, ale už nechcem v kancelárii zostať ani sekundu. Aj tak tu musím byť zajtra pred siedmou.

Chcem si dať teplú sprchu, najesť sa, urobiť si horúcu čokoládu a dúfať, že sa z tej nervozity vyspím.

Ráno vojdem do kancelárie už o pol siedmej ráno. A som nervózna.

Čakajú ma tri lepiace lístočky popísané pokynmi.

A štyri maily.

Mám chuť ho uškrtiť, a to tu ešte ani nie je.

Urobím si poriadne silnú kávu a venujem päť minút dy-
chovému cvičeniu, ktoré ma naučila terapeutka.

Príde o siedmej s tromi obalmi na obleky.

„Dobré ráno, Tits. Mám pre teba prekvapenie!“ Zamá-
va na mňa obalmi a prehodí ich cez Renkin stôl. „Vilo ho-
voril, že dnes ideš do čistiarne, tak som ti aj ja niečo prinie-
sol.“

S nevinným výrazom na mňa žmurkne a pískajúc ide do
svojej kancelárie.

Nehovorím nič, ale začnem si googliť, ako sa vyrába voo-
doo bábka.

„Hej, Tits?“ zavolá na mňa odo dverí.

Narátam do desať, kým sa k nemu otočím.

„Marína,“ vyrieknem potichu s prižmúrenými očami.

„Áno, jasné. Tie veci, o ktoré som ťa žiadal včera, už ich
máš hotové?“

Rátanie do desať nepomáha. Pokračujem ďalej. Pri dva-
dsaťsedem sa ozve jeho protivný smiech a zabuchne dve-
re na svojej kancelárii. Pri päťdesiatke otvorím oči a začí-
tam sa do výsledkov vyhľadávania.

Za minútu to už zatváram a zhrozene sa otrasiem. Je de-
sivé, ako veľa serióznych odkazov mi našlo.

Povzdychnem si. Prečo je také ťažké zostať nad vecou?
Prečo ma ten človek tak vytáča? Veď sa správa ako malý
chlapec. A moja reakcia je presne to, o čo mu ide. Sťahuje
ma na svoju úroveň a ja sa mu chytám na udičku. Aj keď sa
mi podarí nereagovať, v mojom vnútri to vriete. Som si istá,
že to vie.

Dopoludnia odbehnem na firemnom aute do čistiarne
a cestou naspäť si kúpim bagetu. Na riadny obed sa nedo-
stanem a o vychladnutý nestojím. Bagetu môžem zjesť aj pri
počítači popri práci.

Pri návrate z obeda sa Vilo pristaví pri mojom stole.

„Marína, Marcel mi pri jedle spomenul, že ste mu robili

podrobnú štatistiku predajov. Urobte ju aj mne. Budem rád,“
pozrie na hodiny, „ak to stihnete do druhej.“

„Myslíte dnes do druhej?“

Zbláznil sa? To nie je len vytlačenie tabuľky zo systému. Program, v ktorom pracujeme, je starý a nepružný. Vie vysypať predaje každého predajcu a vie vysypať predaje na každej predajni. Ale nevie urobiť oboje naraz a už vôbec nie v exceli. Navyše v minulom roku sa menili rajóny a teda nestačí len jednoducho priradiť predajňu k jej súčasnému obchodnému zástupcovi, chce to pracné dohľadávanie a počítanie. Tú tabuľku som včera robila viac než tri hodiny. Hlúpu tabuľku, ktorú Marcel ani nepotreboval.

Vymyslela som mu za ten čas niekoľko nepekných prezývok, ktoré by som síce nikdy nahlas nevyslovila, ale robilo mi dobre si ich aspoň myslieť.

„No samozrejme, že dnes. Čo je to za otázku? A bez tých rukou písaných poznámok po stranách, ako ste to pripravili Marcelovi. Nech to vyzerá profesionálne.“

Opovržlivo ohrnie pery. Otvorím ústa a naprázdno ich zavriem. Rukou písané poznámky po stranách? K dvom predajcom, ktorí už u nás nepracujú, som urobila hviezdičku a dole pod tabuľku dopísala informáciu, kto ich nahradil.

„Do druhej to nestihnem, musím to robiť ručne a...“

„Výhovorky ma nezaujímajú.“

„To nie sú výho...“

„Marína. Stačí. Neviem, čo sa vo vašom živote deje, ale v posledných dňoch si všímam, že na moje požiadavky reagujete pomalšie než zvyčajne.“

„Zastupujem predsa Renku.“

„To ste už aj v minulosti a nikdy ste nezanedbávali svoje povinnosti.“

Chcem mu povedať, že Marcel má na mňa toľko požiadaviek, že to, skrátka, všetko nestíham, aj keď sa snažím.

Včera som odišla o šiestej a nešla som ani na obed. Trojhodinový nadčas, ktorý mi nikto nezaplatí. Ale nestihnem vydať ani hlásku a už ma zahriakne mávnutím ruky.

„Povedal som žiadne výhovorky. Nenoste mi svoj osobný život do práce. Najneskôr ráno to chcem mať na stole.“

S tým odíde.

Položím si hlavu na ruky zložené na stole a zaúpiem.

„Bože, to je ale blbec,“ uľavím si potichučky, a keď zistím, že mi to pomáha, opakujem to slovíčko ako mantru. „Blbec, blbec, blbec, blbec, blbec, blbec, blll-bec.“

Je mi lepšie. Začnem zvažovať nadávku, ktorá nie je vulgárna ani prehnaná, ale mohla by som ňou častovať Marcela, aby sa mi tiež uľavilo. Tie, čo mi napadali včera, nie sú použiteľné.

„Ts, ts, ts,“ ozve sa nado mnou a hoci sa trhnem, hlavu zo stola nezdvihnem.

No samozrejme. Prečo by sa to nemalo pokaziť ešte viac? Zase je tu ten... ten truľo!

Jeho hlas je tichý a zrazu znie naozaj blízko. „Je toho na teba priveľa? No, špičková asistentka z teba asi nebude. Na druhej strane, človek zvyčajne exceluje iba v jednej oblasti. A my dvaja tú tvoju už poznáme.“

Má pravdu, naozaj je toho na mňa priveľa. Neustále ma provokuje a zase ma uráža, znova a znova sa ma snaží zasiahnuť do slabých miest.

Prudko zdvihnem hlavu, aby som ho poslala do pekla, ale temenom mu narazím do brady.

„Au,“ ozveme sa unisono a trieme si boľavé miesta.

Dočerta, prečo bol tak blízko? To sa nado mnou nakláňal? Nie je to divné?

Bez slova vstanem a chcem odísť, no keď ho obchádzam, chytí ma za lakeť.

Zastanem a prepadne ma nepokoj, lebo sme znova príliš blízko a v jeho očiach nie je nenávisť, iba... Potrasiem hla-

vou, vytrhnem sa mu a nájdem útočisko v Milkinej kancelárii. Nemám veľa času, ale stačí mi päť minút, aby som jej stihla vysypať všetky príkoria posledných dvoch dní.

„To je ale hlupák! Mám si ho zavolať a porozprávať sa s ním, aby sa k tebe správal normálne?“ ponúkne sa, ale odmietnem. Viem, že to myslí dobre, ale nechcem sa za ňu schovávať. Renka vyzdravie a všetko sa dá do poriadku. Občasnú nevhodnú poznámku, keď na mňa natrafi osamote, zvládnem.

Milka ďalej nadáva a je kreatívnejšia než ja. Jej podpora mi nesmierne uľaví.

„Si zlatíčko,“ poviem jej a pobožkám ju na líce. „Musím už ísť. Som rada, že ťa mám.“

„Výplatu mu pošlem až v posledný možný termín,“ sľúbim mi a vymeníme si spojenecký úsmev.

Prešlo iba desať minút, ale Milka mi pomohla pustiť to celé z hlavy. Do víkendu sú len tri dni, to vydržím. A v pondelok sa Renka už určite vráti.

Zvyšok popoludnia venujem tej protivnej tabuľke. Som tu úplne sama, keď ju tesne pred pol siedmou pošlem Viľovi na mail a tiež položím na stôl. Bez rukou písaných poznámok po stranách.

Plán mám skoro rovnaký ako včera.

Sprcha, večera a spánok. Namiesto horúcej čokolády si však otvorím víno a vyložím si nohy na balkóne.

Pri druhom pohári sa mi vybaví ten moment, ako ma chytil za lakeť. Zovretie jeho prstov bolo pevné a pokožka sa mi na tom mieste zvlášťne zahriala. Boli sme tak blízko, takmer som sa mu opierala ramenom o hrud'. V jeho očiach som objavila v mori jasnej modrej tmavé a zlatisté bodky. Aj napriek jeho správaniu, aj napriek tomu, že ma cielene zraňuje, musela by som byť slepá, aby som nedokázala oceniť, že je to príťažlivý muž.

Našťastie mám dosť rozumu, aby som sa nenechala

oklamať tými jeho podmanivými očami. Výzor nič neznamená.

On ma neznáša.

Aj keď... na niekoho, kto ma nenávidí, má trochu problém dodržiavať hranice môjho osobného priestoru.

Dopijem pohár, a keď vstanem, mám pocit, že som stiahla celú fľašu. Unavene sa zvalím do postele a zafuním do vankúša. Na nový deň sa vôbec neteším.